

LÁSKA HŘEJĚ

I

BOLÍ

MARIE MAGDALÉNA

Vějíř veršů

doplněný harmonizačními - léčivými
obrázky pomocí automatické kresby

Obsah:

Sen	str. 4
Štěstí	6
Touha	8
Poslední vyznání	10
Dopis	12
Smutný	15
Budoucnost v mlze	16
Blahopřání	18
Tobě	21
Kající	24

Harmonizační obrázky:

Láska	5
Vyrovnanost a napojení na své já	9
Štěstí	11
Pohoda	14
Hojnost	17
Harmonie	20
Hojnost financí	23
Ochrana	26

Děkuji vám, že jste otevřeli tuto knihu.

Jsem velmi ráda, že můžeme být chvíli napojeni prostřednictvím veršů na téma láska.

Láska a s ní spojené emoce nás provázejí celý život. Každý z nás poznal ten nádherný gejzír prýštící lásky a zároveň i na vlastní kůži bolest a hořkost ze zklamání.

Následující verše jsou odrazem života a potvrzením toho, že láska a trable s ní se málokomu vyhýbají.

Ale trápit se není moudré ani nutné. Pohodu a harmonii můžeme získat různými způsoby. Jedním z nich jsou i

harmonizační obrázky z automatické kresby.

Ptáte se – „**jak je používat?**“. Je to velmi jednoduché.

Obrázek, který vás osloví nebo jehož název je vaše přání, umístěte tak, aby byl pro vás viditelný. Snažte se, aby vaše oči každý den alespoň na chvíli na obrázku spočinuly.

Brzy si všimnete změny a možná vás automatická kresba osloví stejně jako mne.

Přeji vám krásné čtení a příjemné pocity z obrázků, které jsou tu pro vás.

S láskou

Marie Magdaléna

SEN

Jsi jako víla malá,
která v sen mi zabloudila,
a blankytem svých modrých očí
a se mnou se teď všechno točí.

Bez tebe tu není něha,
kterou jsi mě okouzila,
tak se nebraň křídlům štěstí,
zůstanou tu třeba v dešti.

Pro tebe chci hlídat smích,
aby nikdy neutich',
aby lehká kresba vánku,
tiše snila na tvém spánku.

S tebou chci si stále přát,
aby osud neměl zvrát,
aby lehké snítky jíní,
nemoh' odnést nikdo jiný.

LÁSKA

ŠTĚSTÍ

Šero, tma a noc,
jak kouzelná byla tvá moc.
Ve vůních ebenu a jasmínů
tančila jsi ve spleti leknínů.
Já v rákosí tam tiše stál
a čekal, co bude dál.

Zprvu sama tančilas'
potom přidaly se i družky tvé
a po hladině plné krás
vznášely se víly spánkové.

Když druhá hodina odbila,
lístky leknínů se rozevřely
a každá z víl se schoulila,
aby zas příští noc se roztančily.

Však po Tobě, ty nejkrásnější z víl,
kousek závoje zbyl.
Teď už je můj a navždy bude mě hrát,
jak tanec tvůj.

Víčka pohnula se
a já se probudil
do noci hluboké a tiché
a jen lehký dech mi prozradil,
že sny splnily se.

Ty, krásná a něžná, se mnou jsi
a teplo u srdce se rozlévá,
spíš a sladce sníš si
a jen luna přibývá.

TOUHA

Pramínek stéká mi po tvářích

a cítím jen sůl.

Hlavu mám schoulenou v polštářích

a lásky je půl.

Co černá tma pohltí,

je navěky už pryč,

duši mou však rozpoltí,

že nemám k tobě klíč.

Srdce máš zamčené jak pokladnici král,

já spokojit se musím s tím, co jsi mi dal?

Zdálo by se lásky dost a přeci málo jí je.

Když lásku neživíš, ochabuje.

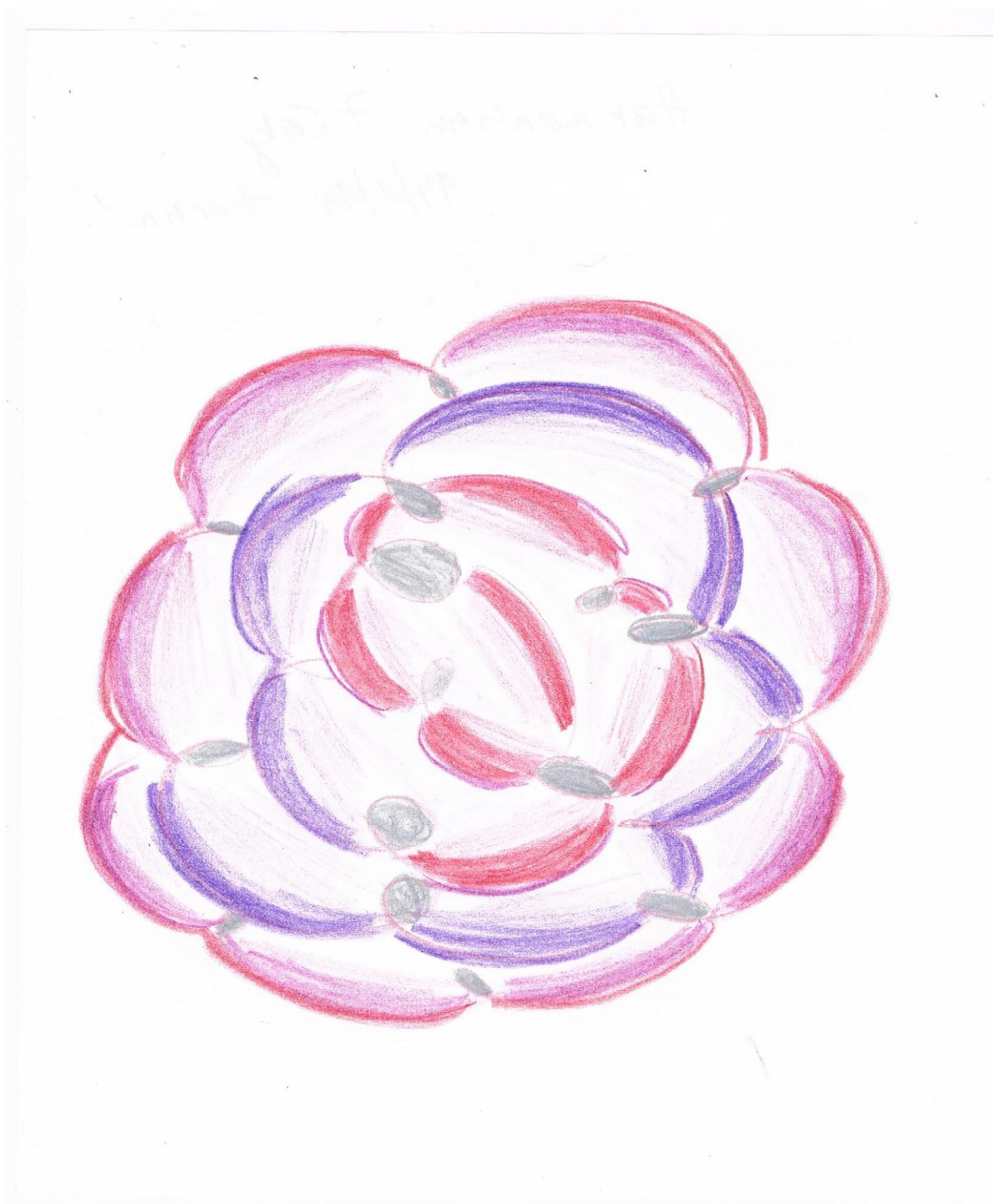
Třpytící poklady já nehledám,

ale za čisté srdce všechno dám.

Nechci jen lásku hrubě degradovat,

i když je s rozkoší,

chtěla bych lásku mít a opětovat celou svou duší.

VYROVNANOST A NAPOJENÍ NA SVÉ JÁ

POSLEDNÍ VYZNÁNÍ

Hořím jak paprsky letního slunce,
těžko říci, jak smutek nemá konce,
bez Tebe usínám,
ve své duši stále mám
tebe.

Copak teď milá má děláváš v zahrádce,
nelíbáš v altánku nového milence?
Tolik se obávám,
že už neuhlídám
tebe.

Bolí mě láska,
bolí mě u srdce,
proč tak náhle dohoří svíce?
Lásko má, umírám.
Bože, jak rád tě mám.
Tebe, tebe, tebe.

ŠTĚSTÍ

DOPIS

Nač myslíš, lásko,
když zůstáváš sám.
Nevím, jestli to všechno
není už klam.

V duši mír a zároveň smutek mám,
asi více úcty postrádám.
Že by maličkosti?
Myslíš si?
Je dost jemností, co hrubě říkají se
a tolik hrubostí, co jemněji se projevují.
Jemná ale není jen madeira,
duše je někdy více,
stejně jak křehká je amfora,
bývá křehké i srdce.

Pár slovíček nevhodně řečených
myšlených třeba v žertu,
poboří souznění dnů minulých,
prozradí hloubu citu.

Někde uvnitř až signál zasvítí,
vjemová tykadla vztyčí se
a do pomyslného centra zachytí vše,
co vidí a slyší.

Zhodnotit pak musí každý sám,
jak vše bude vycházet nám.

POHODA

SMUTNÝ

V obláčku dýmu vidím tě jak včera,
když něžně se vznášíš v bílých střevíčkách,
tu touhou moje duše zahořela,
spočinout ústy aspoň na víčkách.

Však ani okem nezavadilas',
snad asi pro můj nemoderní vlas.
A já se trápil a proč - se ptal,
když přeci jsem se dobře zachoval.

Prošla jsi v lesku šatů svých
bez jediného pohledu.
a já dnes už ve vzpomínkách Tvých
číst nedovedu.

BUDOUCNOST V MLZE

Vpřed vrháme se dál
a nemáme si již co říci,
kdo ví, co bude dál –
s námi – po roce, po měsíci.

To v peřinkách už bude kdos'
tisknout medvídkovi nos.
Chvíli plakat, chvíli se smát,
po tátovi se bude ptát.

Však po letech,
když rozum nabyde,
těžko mu vysvětlím,
že táta už asi nebude.

HOJNOST

BLAHOPŘÁNÍ

Pro vás, moji milí,
začalo nové žití,
společné a krásné
jak májové kvítí.

V každém ročním období
je nutno kvítí chránit,
aby je ni mráz i žár
nemoh' nikdy zranit.

Plevelem se netrapte,
i když vyraší,
svoje síly spojte hned,
vše se vyřeší.

Všichni chtějí vůni kvítí,
pro všechny vždy slunce svítí.

I ten měsíc s hvězdami,
sklání se nad hlavalami,
kde tam někde v skrytu,
vine se květ ke květu.

A ve sladkém mámení,
usínají ve spojení,
aby zase druhý den
mohly vonět lidem všem.

HARMONIE

Tak černá,
tolik černá tíha se vznáší nade mnou
a stále níž a níže se vkrádá.
Ocelovým hrotem probodává cosi,
co srdcem nazýváme.

Slyšíš mě, zpověď pro tebe!
Lásko, ... lásko...

Ty mi neporadíš, jak příval té tíhy zastavit.
A přeci to, cos' řek',
má svůj začátek.
Pravda to je
a snad i úděl.

Cítím ještě tvoji hlavu na prsou,
oči moje jen dva střípky jsou
a bolí, tolik bolí.
Čas však nelze vrátit.

A najednou zjistíš,
že vše, co dosud budovalo se,
má spadnout a zhroutit se někam do nekonečna a už se nevrátit.
Ne! To ne!

Zmítaná nejistotou a strachem,
trochu i studem, šeptám:
vše za to dám, vždyť ráda tě mám,
chci tak žít, s tebou být.

Srdce nad rozumem leckdy vítězí,
ne vždy ku prospěchu,
ale jednat jinak? Ne!

Zničit pouto tak drahé nemohu.
Důvod, který k roztěti snad se zdá,
i mně někdy hlavou bloudívá
a ukazuje budoucnosti tvář.

Mít, však neznamená jenom chtít.
Možné je, že se bude mnoho věcí dít,
my však nastavíme štít
a nedáme se porazit!

HOJNOST FINANČÍ

V pokoji tmavém v šedivé ulici
bydlel děd starý s velikou truhlicí.
On vášeň jednu měl, že vždycky kradl rád
a celoživotní ten lup nedal mu už spát.

Každý den k večeru okno si zatemnil
a láhev rumu vždy při tom vyprázdil,
když kousek po kousku prohlížel a vzpomínal,
cítil se mladý a přitom umíral.

Kdysi býval věřící a do kostela chodil,
miloval se s ženou, pak se s ní jiný vodil.
Zanevřel na všechny, s ďáblem se spolčil,
v putikách každý den jazyk svůj smočil.

Jednou za úplňku bývalý věřící
otevřel truhlu a zapálil svíci.
Plamínek ozářil na kříži Krista
s očima do dále stařec si stýská.

Poklekl třesouce, modlitbu šeptá
a světec na kříži na nic se neptá.
Pozdní kající, který pro peklo jen žil,
přeje si, aby mu jeho duši zachránil.

A tak, když svíce dohořela,
a jen dým se vznášel výš,
ke kříži pohlédl,
oči zavřel a nezvedl je již.

Bez zlata umřel,
jen růženec mu zbyl
a paprsek, co oknem prošel,
zářil truhly násobil.

OCHRANA

autor: Marie Magdaléna

projekt: e-book

Láska hřeje i bolí vějíř veršů

doplněný harmonizačními –

léčivými obrázky automatické kresby

WEB: www.reiki-shamballa-zasveceni.cz

email: 1mariemagda@seznam.cz

kresby: Marie Magdaléna

Praha 14.2.2014